

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร
ต่อวิชาชีพครู ครอบคลุมสาระตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่มี
ต่อวิชาชีพครู
2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร
ที่กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนของเอกชนที่มีต่อวิชาชีพครู
3. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เกี่ยว
กับแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 6
ปีการศึกษา 2531 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพ
มหานคร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล มี
3 ตอน คือ ตอนที่ 1 สดภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อ

วิชาชีพครูในด้านลักษณะของวิชาชีพครู และด้านลักษณะของครู ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบถามที่คิดแสดมภ์ไว้เรียบร้อยแล้ว ไปแจกกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 840 ชุด ได้รับแบบสอบถามส่งกลับคืนทางไปรษณีย์ 759 ชุด คิดเป็นร้อยละ 90.36

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) แล้วเสนอข้อมูลเป็นตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครต่อวิชาชีพครู ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู ลักษณะของครู และแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 759 คน เป็นนักเรียนรัฐบาล 475 คน นักเรียนเอกชน 284 คน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง เป็นนักเรียนที่เลือกเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์และศิลปะ จำนวนใกล้เคียงกัน นักเรียนส่วนใหญ่อมีความสามารถในการเรียนโดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 1.00 - 2.49 มีบิดามารดามีวุฒิการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีเป็นส่วนมาก นักเรียนส่วนใหญ่อมีบิดา-มารดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และส่วนใหญ่อักเรียนมีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 4,000 - 9,999 บาทต่อเดือน

2. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิชาชีพครู

2.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู ในส่วนความคิดเห็นทางบวก ปรากฏว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครู อยู่ในระดับดีและปานกลาง เรียงตามลำดับ 1-5 ได้แก่ ควรศึกษาหาความรู้ให้ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ เป็นลำดับแรก รองลงมา คือ สร้างคนให้มีคุณภาพเป็นที่ต้องการมากในที่ห่างไกล สร้างความเจริญให้แก่สังคมและประเทศชาติ และมีเกียรติ ในส่วนความคิดเห็นทางลบที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยมาก คือ หางานยาก รองลงมาคือ รายได้น้อยไม่เพียงพอกับค่าครองชีพ และไม่ค่อยมีใครอยากเป็น

เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นนักเรียนรัฐบาล และนักเรียนเอกชนพบว่า ส่วนใหญ่นักเรียน รัฐบาลมีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครูอยู่ในระดับดีและปานกลาง ซึ่งมีความคิดเห็นทางบวก เรียงลำดับ 1 - 5 ดังนี้คือ สร้างคนให้มีคุณภาพเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ควรศึกษาหาความรู้ ให้ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ เป็นที่ต้องการมากในที่ห่างไกล สร้างความเจริญให้สังคมและประเทศชาติ มีเกียรติ ในขณะที่นักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครูว่า ควรศึกษาหาความรู้ให้ทัน เหตุการณ์อยู่เสมอ เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ เป็นที่ต้องการมากในที่ห่างไกล สร้างคนให้มี คุณภาพ สร้างความเจริญให้สังคมและประเทศชาติ ออกทนและเสียสละ ส่วนความคิดเห็นในทางลบ ที่นักเรียนรัฐบาลเห็นด้วยมากเป็นลำดับแรก คือ หางานยาก รองลงมาคือ รายได้น้อยไม่เพียงพอ กับค่าครองชีพและไม่ค่อยก้าวหน้า ในขณะที่นักเรียนเอกชนเห็นด้วยว่า รายได้น้อยไม่เพียงพอกับค่า ครองชีพเป็นลำดับแรก รองลงมาคือไม่ค่อยก้าวหน้า และลำดับที่ 3 คือ หางานยาก

2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครู ในส่วนความคิดเห็นทางบวก ปรากฏว่า ส่วนใหญ่นักเรียนเห็นด้วยในระดับดีและปานกลางเรียงตามลำดับ 1-4 . ได้แก่ ควรสอดแทรกความรู้ รอบตัวในเนื้อหาวิชาที่สอน ฝึกกริยามารยาทของนักเรียน เกร่งครัดในระเบียบวินัยของนักเรียน และแต่งกายเหมาะสม ส่วนความคิดเห็นในทางลบ นักเรียนส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันในระดับไม่ดี คือ มักถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักเรียน เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นนักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นในทางบวกสอดคล้องกันในระดับดี เรียงตามลำดับ 1 - 3 ได้แก่ ควรสอดแทรกความรู้รอบตัวในเนื้อหาวิชาที่สอน ฝึกกริยามารยาทของนักเรียน เกร่งครัดในระเบียบ วินัยของนักเรียน และนักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นในระดับดี อีก 2 ข้อคือ แต่งกายเหมาะสม และ

รู้จักให้อภัย ส่วนความคิดเห็นในทางลบ นักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชน มีความคิดเห็นต่อลักษณะของครู สอดคล้องกันในระดับไม่ตี คือ มักถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักเรียน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิชาชีพครู เกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู และลักษณะของครู เฉพาะตัวแปรสถาบัน ได้ทำการเปรียบเทียบทั้งภาพรวมและรายข้อ ส่วนตัวแปรอื่น ได้แก่ ตัวแปรต่อไปนี้ คือ เพศ ระดับความสามารถในการเรียน โปรแกรมการเรียน ระดับการศึกษาของบิดา-มารดา อาชีพของบิดา-มารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ได้ทำการเปรียบเทียบเฉพาะภาพรวม ผลการเปรียบเทียบปรากฏ ดังนี้

3.1 ความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครู พบว่า นักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชน มีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนรัฐบาลมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนเอกชนในเรื่องสร้างความเจริญให้สังคมและประเทศชาติ ต้องผ่านการศึกษาจากสถาบันผลิตครู มีความมั่นคง ไม่ค่อยก้าวหน้า รายได้น้อยไม่เพียงพอกับค่าครองชีพ ไม่ค่อยมีใครอยากเป็นครู ซึ่งเป็นความคิดเห็นอยู่ในระดับที่ และปานกลาง ส่วนเรื่องภาระค่อนข้างหนักและเหน็ดเหนื่อย นักเรียนรัฐบาลมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่ำกว่านักเรียนเอกชน แต่อยู่ในระดับที่ทั้งสองกลุ่ม

3.2 ความคิดเห็นต่อลักษณะของครู พบว่า นักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชน มีความคิดเห็นต่อลักษณะของครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักเรียนรัฐบาลมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่ำกว่านักเรียนเอกชนในเรื่องดำเนินชีวิตอย่างประหยัดตามสถานภาพของตนเอง ไม่เล่นการพนัน ไม่เสพติดของมีเงินเมา ก่อเรื่องชู้สาว และควรสนใจเฉพาะการสอนหนังสือเท่านั้น ซึ่งเป็นความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเรื่องแต่งกายเหมาะสม นักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง แต่นักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นในระดับที่

3.3 ความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

(2) ด้านลักษณะของครู พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนหญิง แต่อยู่ในระดับปานกลางทั้งคู่

3.4 ความคิดเห็นของนักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์และนักเรียนโปรแกรม

ศิลปะ

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

(2) ด้านลักษณะของครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .05 โดยนักเรียนศิลปะมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักเรียนวิทยาศาสตร์ แต่อยู่ในระดับปานกลางทั้งสองกลุ่ม

3.5 นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 1.0 - 2.4 กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.5 - 2.9 และกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ย 3.0 - 4.0 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู และลักษณะของครูไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.6 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

(2) ด้านลักษณะของครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ่ ปรากฏว่าไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.7 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ พบว่านักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษา ระดับปริญญาเอก มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับปริญญาตรี

(2) ด้านลักษณะของครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ พบว่านักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาปริญญาเอกและปริญญาตรี

3.8 ความคิดเห็นของนักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม คือ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ลูกจ้างเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร และรับจ้าง

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ ปรากฏว่าไม่พบที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

(2) ด้านลักษณะของครู ปรากฏว่าไม่พบที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.9 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มารดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม คือ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ลูกจ้างเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร และรับจ้าง

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู ปรากฏว่าไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

(2) ด้านลักษณะของครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ พบว่า นักเรียนที่มารดาประกอบอาชีพรับราชการ มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักเรียนที่มารดาประกอบอาชีพรับจ้าง

3.10 ความคิดเห็นของนักเรียนที่ผู้ปกครองมีรายได้แตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ มีรายได้รวมต่ำกว่า 4,000 บาท 4,000 - 9,999 บาท 10,000 - 15,000 บาท และ 15,001 บาทขึ้นไป

(1) ด้านลักษณะของวิชาชีพครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีรายได้รวม 15,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักเรียนที่ผู้ปกครองมีรายได้รวม 4,000 - 9,999 บาท

(2) ด้านลักษณะของครู พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีรายได้รวม 15,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักเรียนที่ผู้ปกครองมีรายได้รวม 4,000 - 9,999 บาท

✓ 5. ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครูด้านต่าง ๆ สรุปผล ได้ดังนี้

5.1 การสนับสนุนครูด้านเศรษฐกิจ นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเห็นว่า ทางราชการควรช่วยเหลือครูโดยปรับเงินเดือนให้สูงขึ้นเป็นลำดับแรก รองลงมา คือ จัดสวัสดิการเพิ่มขึ้น และนักเรียนมีความคิดเห็นเห็นว่าครูควรช่วยเหลือตัวเองให้มีรายได้เพิ่มโดยการสอนพิเศษเป็นลำดับแรก รองลงมาคือ ทำงานพิเศษนอกเวลาราชการ

5.2 การส่งเสริมให้วิชาชีพครูเป็นประโยชน์ต่อสังคม นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการครอบงำศีลธรรม จรรยา มารยาทต่าง ๆ ให้นักเรียนมีความสำคัญเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนและบุคคลอื่น ช่วยเหลือผู้อื่น และพัฒนาชุมชน

5.3 การใช้เทคโนโลยีในวิชาชีพครู นักเรียนมีความคิดเห็นว่าเป็นเทคโนโลยีมีผลกระทบทำให้บทบาทและความสำคัญของครูลดลง (N=231) เพราะเหตุว่าปัจจุบันนี้นักเรียนสามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองได้ (N=81) เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ เทคโนโลยีทันสมัยให้ความรู้แทนครูได้ (N=42)

ส่วนนักเรียนที่มีความคิดเห็นว่าเป็นเทคโนโลยีไม่มีผลกระทบ ทำให้บทบาทและความสำคัญของครูลดลง (N=371) เพราะครูมีหน้าที่คอยแนะนำอธิบายตักเตือนนักเรียน (N=159) เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ ครูมีหน้าที่สอนเป็นหลัก เทคโนโลยีเป็นเพียงสื่อเสริม (N=96)

5.4 การส่งเสริมให้สังคมยอมรับในวิชาชีพครู นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น (N=240) เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับการเป็นครู (N=101) และมีความรับผิดชอบต่อนักเรียน (N=92)

5.5 การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู นักเรียนมีความคิดเห็นว่าเป็นผู้ที่จะเป็นครูควรผ่านการศึกษามาจากสถาบันผลิตครู (N=379) เพราะสถาบันผลิตครูช่วยผลิตครูที่มีความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ (N=127) เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ เพื่อการเป็นครูที่มีคุณภาพมาตรฐาน (N=108) และทำให้รู้เทคนิคการสอน (N=82)

ส่วนนักเรียนที่ไม่เห็นด้วยว่าผู้ที่จะเป็นครูจะต้องผ่านการศึกษามาจากสถาบันผลิตครู (N=235) เพราะ มีความรู้ มีความสามารถในการถ่ายทอดก็เป็นครูได้ (N=55) จบสาขาใดสาขาหนึ่งมีความชำนาญก็น่าจะเป็นครูได้ (N=46)

และผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีความประสงค์จะเลือกเรียนต่อสาขาศึกษาศาสตร์หรือครุศาสตร์ (N=108) ด้วยเหตุผลเพราะชอบการเป็นครู (N=41) เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ ต้องการหางานเพื่อช่วยเหลือสังคมในการพัฒนาประเทศ (N=23) ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสงค์จะเลือกเรียนสาขาศึกษาศาสตร์ หรือครุศาสตร์ (N=700) ไม่ชอบสาขานี้เพราะไม่ชอบเป็นครู (N=311) เป็นลำดับแรก รองลงมาคือหางานยาก (N=109)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร
ต่อวิชาชีพครู พบว่า

1. ความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูเกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู ของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เฉพาะที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี 4 ลำดับแรก ได้แก่ ควรศึกษา
หาความรู้ให้ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ สร้างคนให้มีคุณภาพ สร้างความเจริญให้แก่สังคมและประเทศชาติ
และเป็นที่ต้องการมากในที่ห่างไกล ซึ่งพิจารณาเป็นรายเรื่องได้ดังนี้

1.1 นักเรียนมีความคิดเห็นว่วิชาชีพครูมีลักษณะควรศึกษาหาความรู้ให้ทัน
เหตุการณ์อยู่เสมอ นั้นสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชนิศา รัชพลเมือง (2524: 57) ที่พบว่า
นักศึกษาคณะครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยไทยบางแห่งมีทัศนะต่อวิชาชีพครูว่า ต้อง
สนใจหาความรู้ใหม่เสมอ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของมาร์คและคนอื่น ๆ (Mark, ef
a1. 1979: 616) ที่ว่าวิชาชีพครูในฐานะวิชาชีพชั้นสูง ควรมีการเพิ่มพูนความรู้และฝึกฝนอบรม
อยู่เสมอ

1.2 นักเรียนมีความคิดเห็นว่ วิชาชีพครูจะช่วยสร้างคนให้มีคุณภาพนั้น
สอดคล้องกับคำกล่าวของ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2521: 35) ที่ว่าปัจจัยที่จะช่วยให้คนมีคุณภาพนั้น
คือ การศึกษา ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ
และเป็นที่ยอมรับกันดีแล้วว่า ผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดการศึกษาให้แก่เยาวชนและบุคคลทั่วไปก็คือ
"ครู" เมื่อครูเป็นส่วนหนึ่งของวิชาชีพครู จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูควรตระหนักถึง บทบาท
ภาระหน้าที่ของตนเองในการที่จะสร้างคนให้มีคุณภาพ

1.3 การที่นักเรียนมีความคิดเห็นว่ ลักษณะของวิชาชีพครูสร้างความเจริญ
ให้สังคมและประเทศชาตินั้น อาจจะเป็นเพราะว่าแท้จริงแล้ว ลักษณะของวิชาชีพครูเป็นเรื่อง
เชิงทฤษฎีซึ่งมีหลักการ มีข้อควรปฏิบัติให้ผู้ที่อยู่ในวิชาชีพครูยึดถือปฏิบัติจึงทำให้ลักษณะของผู้อยู่ใน
วิชาชีพครูแสดงออกอยู่ภายในกรอบที่กำหนด จึงปรากฏผลให้นักเรียนเห็นคล้ายตามความเป็นจริง

ในหลักการที่ว่า ครูคือผู้ที่อยู่ในวิชาชีพครู มีหน้าที่หลักในการถ่ายทอดการศึกษา และการศึกษา ก็คือหัวใจในการพัฒนาประเทศชาติ

1.4 นักเรียนมีความคิดเห็นว่าวิชาชีพครู เป็นที่ต้องการมากในที่ห่างไกล ความคิดเห็นดังกล่าวนี้อาจแยกพิจารณาได้ 2 แนวทาง คือ แนวทางแรก อาจพิจารณาได้ว่า นักเรียนมีความคิดเห็นที่ไม่ดีต่อวิชาชีพครู ในกรณีที่นักเรียนกลุ่มนั้นไม่มีความประสงค์ที่จะไปทำงานในที่ห่างไกล ไม่ว่าจะเพราะตัวนักเรียนเองเป็นสาเหตุ หรือผู้ปกครองเป็นสาเหตุ และแนวทางที่ 2 อาจพิจารณาได้ว่า นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อวิชาชีพครู ถ้า นักเรียนกลุ่มนั้นมีความประสงค์จะไปทำงานอุทิศตนเพื่อประโยชน์ของสังคมในที่ห่างไกล

1.5 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของนักเรียน จำแนกตามประเภทสถาบัน พบว่า นักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับดี และปานกลาง เป็นส่วนใหญ่ โดยนักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นว่าลักษณะของวิชาชีพครู ควรศึกษาหาความรู้ ใฝ่หัด เหตุการณ์อยู่เสมอเป็นลำดับแรก ในขณะที่นักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นว่าลักษณะของ วิชาชีพครูนั้น สร้างคนให้มีคุณภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นคล้อยตาม นโยบายการดำเนินงานของโรงเรียนในระบบราชการ ซึ่งเป็นแนวความคิดเชิงอุดมการณ์ ส่วนนักเรียนเอกชนนั้น เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า นักเรียนกลุ่มนี้ต้องเสียค่าธรรมเนียม เกี่ยวกับการศึกษาสูงกว่านักเรียนรัฐบาล ดังจะเห็นได้จากหลักการที่รัฐกำหนดเกี่ยวกับการศึกษา เอกชนครั้งนี้ โรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาได้มีคุณภาพและมีมาตรฐาน รัฐจะเปิดโอกาสให้รับ ค่าธรรมเนียมการเรียนในอัตราที่สมควร โดยโรงเรียนจะต้องจัดทุนการศึกษาจำนวนหนึ่งแก่นักเรียนที่ยากจน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526: 13) ดังนั้น ค่าใช้จ่าย จึงอาจมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักเรียนว่า เมื่อเสียค่าใช้จ่ายในการจะเข้ามาศึกษาเล่าเรียนสูง ก็ปรารถนาจะได้รับความรู้ตอบแทนให้เต็มที่ นอกจากนี้ประเด็นที่กล่าวมาแล้วพบว่า นักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชน มีความคิดเห็นพ้องกันในระดับปานกลางและระดับไม่ดีเกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครูว่า เป็นอาชีพที่ไม่ค่อยก้าวหน้า หางานยากและรายได้ไม่เพียงพอ กับค่าครองชีพ ซึ่งน่าจะสืบเนื่องมาจากปัญหาการว่างงานของผู้ที่มีการศึกษา โดยเฉพาะทาง ศึกษาศาสตร์ และครุศาสตร์ ดังจะเห็นได้จากก่อนแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4

มีผู้ว่างงานที่มีการศึกษาไม่กี่ปันคน และได้เพิ่มเป็นจำนวนหนึ่งในต้นปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 และฉบับที่ 5 คือ มีผู้สำเร็จการศึกษาแล้วไม่มีงานทำ จำนวน 36,700 คน ในปี 2520 และจำนวน 83,800 คน ในปี 2526 และคาดว่าในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2534) มีจำนวนถึงประมาณ 300,000 คน (ยุพยงค์ ชวนะ และ วรณดา โฉมิตชัยวัฒน์ 2528: 31-32) ในจำนวนนี้มีผู้ที่จบทางวิชาชีพครูไม่น้อยเลย ปัญหาผู้ที่จบทางวิชาชีพครูตกงานจึงกลายเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น สภาพดังกล่าวอาจทำให้นักเรียนรับรู้จากข่าวสารที่มีการเผยแพร่อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับครูตกงาน หรือครูทำงานต่ำกว่าวุฒิโดยยอมรับค่าตอบแทนต่ำ จึงอาจเป็นผลให้นักเรียนมองลักษณะของวิชาชีพครูว่าไม่ก้าวหน้า หางานยากและรายได้ไม่น้อยไม่เพียงพอกับค่าครองชีพ

2. ความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูเกี่ยวกับลักษณะของครู ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาภาพรวมของนักเรียนทั้งหมด หรือแม้แต่พิจารณาจำแนกเป็นนักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความคิดเห็นพ้องกันในระดับที่ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สอดแทรกความรู้รอบตัวในเนื้อหาวิชาสอน ผูกกริยามารยาทของนักเรียน และเครื่องครัดในระเบียบวินัยของนักเรียนซึ่งพิจารณาเป็นรายเรื่องดังนี้

2.1 นักเรียนมีความคิดเห็นว่าลักษณะของครู ควรสอดแทรกความรู้รอบตัวในเนื้อหาวิชาสอนนั้น อาจจะเป็นเพราะเด็กในวัยนี้มีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ตนยังไม่รู้ ซึ่งเป็นไปตามวัยและความต้องการของเด็ก (ฉลองรัฐ อินทรีย์ และคณะ 2527: 4) ดังนั้น ครูที่ดีจึงควรศึกษาหาความรู้อย่างกว้างขวางเพื่อนำไปถ่ายทอดให้นักเรียนมิใช่สอนหนังสือเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมบูรณ์ ขวัญยืน (2512: 15-16) ที่ว่าลักษณะของครูที่ดีมีประสิทธิภาพควรเป็นผู้มีความรู้ รู้จักขนขวายหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อถ่ายทอดไปสู่ผู้เรียนได้กว้างขวางถูกต้อง และสอดคล้องกับคำกล่าวของ ทรงศักดิ์ ศรีกาฬสินธุ์ (2520: 54) ที่ว่าครูที่ดีควรใฝ่หาความรู้ในอาชีพของตนอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ เฮนจัม (Henjum 1969: 143-147) ที่พบว่า ครูที่ดีควรมีความรู้และความรอบรู้ ผลการวิจัยของ โทมัส อาร์ วอทรูบา และเพนนี่ แอล ไรทซ์ (Thomas R. Wotruba and Penny L. Wright 1975: 653-661) ที่พบว่า อาจารย์ควรมีความรู้กว้างขวางถูกต้องทันสมัย และรู้อย่างแท้จริงและ

ผลการวิจัยของ บิดเดิ้ล (Biddle 1967: 346) ที่พบว่า ครูควรมีความสามารถสอนได้ที่มีประสิทธิภาพ

2.2 นักเรียนมีความคิดเห็นว่าลักษณะของครู ควรฝึกเรียนมารยาทของนักเรียน จะเห็นว่าหน้าที่หลักของครู ที่ว่า ครูเป็นผู้อบรมสั่งสอนผู้เรียนให้เกิดความเจริญอกงามทุกคน (คึกฤทธิ์ ปราโมช 2516: 201) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สงวน สุทธิเลิศอรุณ (ม.ป.ป.: 48) ที่ว่า ครูมีบทบาทรับผิดชอบในการอบรมนักเรียน

2.3 นักเรียนมีความคิดเห็นว่า ลักษณะของครูควรเคร่งครัดในระเบียบวินัยของนักเรียน อาจจะเป็นเพราะนักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียน จึงมีความคิดเห็นว่าครูควรเคร่งครัดในระเบียบวินัยกับนักเรียน ดังคำกล่าวของ สงวน สุทธิเลิศอรุณ (ม.ป.ป.: 54) ที่ว่า ครูจะต้องทำหน้าที่ปกครองดูแลให้นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัยอันดีงาม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบค (Beck 1967: 127-128) ที่พบว่า นักเรียนชอบครูที่มีลักษณะมีระเบียบวินัย

2.4 ส่วนความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในระดับไม่ตี หน่วนักเรียนมีความคิดเห็นว่าลักษณะของครูปัจจุบัน มักถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักเรียน ข้อค้นพบประเด็นนี้ อาจทำให้ทราบว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่ไม่ดีต่อลักษณะของครู หรืออาจทำให้ทราบว่าปัจจุบันนี้นักเรียนมีการวิพากษ์วิจารณ์ครูกันมาก และยังมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ถึงแม้จะอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำ 3 ลำดับสุดท้าย ดังนี้ ไม่เสพติดของมีนเมา ไม่เล่นการพนัน และไม่มี ความเชื่อที่งมงาย ซึ่งล้วนแต่เป็นข้อคำถามเชิงนิเสธทั้งสิ้น จากข้อคำถามดังกล่าวหมายความว่า ถ้าครูไม่เสพติดของมีนเมา ไม่เล่นการพนัน ไม่มี ความเชื่อที่งมงาย ก็สามารถสรุปได้ว่าเป็นลักษณะที่ดีของครู จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อลักษณะของครูใน 3 เรื่องดังกล่าวข้างต้น มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนเห็นว่าลักษณะของครูในปัจจุบัน ยังมีการเสพติดของมีนเมา มีการเล่นการพนัน และยังมี ความเชื่อที่งมงาย

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชนต่อวิชาชีพครู เกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู และลักษณะของครูซึ่งพิจารณาเป็นรายเรื่องดังนี้

3.1 จากข้อค้นพบในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู เมื่อพิจารณาภาพรวมพบว่า มีความแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนรัฐบาล มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครู สูงกว่านักเรียนเอกชนเป็นส่วนใหญ่ การที่นักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นว่าลักษณะของวิชาชีพครู มีความมั่นคง อาจเป็นเพราะสถานภาพของครูโรงเรียนรัฐบาล มีฐานะเป็นข้าราชการ มีค่าตอบแทนที่แน่นอนและมีสวัสดิการต่าง ๆ มากมาย ซึ่งครูโรงเรียนเอกชนไม่มีสถานภาพเช่นนั้น จึงอาจทำให้นักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นว่า ครูที่สอนโรงเรียนรัฐบาลมีความมั่นคง ส่วนเรื่องรายได้ไม่น้อยไม่เพียงพอกับค่าครองชีพ อาจเป็นเพราะปัจจุบันนี้โรงเรียนเอกชนมีการจัดสอนพิเศษเป็นกิจลักษณะ จึงทำให้ครูเอกชนมีค่าตอบแทนพิเศษ ในขณะที่โรงเรียนรัฐบาลไม่มีการจัดดำเนินการในเรื่องนี้ จึงอาจมีผลทำให้นักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นว่า ลักษณะของวิชาชีพครูนั้นรายได้ไม่เพียงพอกับค่าครองชีพ และนักเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นว่าวิชาชีพครู ไม่ค่อยก้าวหน้า อาจเป็นเพราะนักเรียนรัฐบาลได้รับรู้สภาพแวดล้อมใกล้ตัวนักเรียน อันได้แก่โรงเรียนที่เรียนอยู่ และพบว่าโรงเรียนในระบบราชการ การบริหารงานยึดถือด้วยวุฒิเป็นหลัก ดังนั้นผู้ที่จะเป็นผู้บริหารของโรงเรียนได้ก็จะต้องมีวุฒิที่เหมาะสม ซึ่งในการดำรงตำแหน่งแต่ละครั้งมักไม่มีการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เมื่อใครได้รับตำแหน่งทางบริหาร ก็จะดำรงตำแหน่งไปจนกว่าจะเกษียณอายุราชการ จึงอาจทำให้ดูเหมือนว่าผู้ที่ยังไม่มีโอกาสต้องใช้เวลารอคอยในระยะยาว ไม่มีความก้าวหน้าเลย นอกจากนี้พบว่า นักเรียนเอกชนมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครูสูงกว่านักเรียนรัฐบาลมีเพียงเรื่องเดียว คือ ภาระค่อนข้างหนักและเหน็ดเหนื่อย อาจจะเป็นเพราะครูโรงเรียนเอกชนอยู่ภายใต้การปกครองของเจ้าของกิจการ ซึ่งดำเนินงานเชิงธุรกิจ จึงถูกกำหนดให้ปฏิบัติงานอย่างคุ้มค่ากับค่าตอบแทนที่ได้รับซึ่งแตกต่างกับครูรัฐบาล จึงอาจทำให้นักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นว่าลักษณะของวิชาชีพครูนั้น ภาระค่อนข้างหนักและเหน็ดเหนื่อย

3.2 จากข้อค้นพบในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครู เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่ามีความแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนเอกชนมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อลักษณะของครู สูงกว่านักเรียนรัฐบาล ซึ่งนักเรียนเอกชนมีความคิดเห็นว่าลักษณะของครูปัจจุบันนั้น มีการแต่งกายเหมาะสม มีการดำเนินชีวิตอย่างประหยัดตามสถานภาพของตนเอง และไม่ก่อเรื่องชู้สาวหรืออาจจะมีบ้างแต่น้อย ซึ่งเป็นความคิดเห็นของนักเรียนเอกชนที่อาจจะมองเฉพาะสภาพสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวเอง จึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนเห็นว่าครูที่สอนโรงเรียนเอกชน

มีลักษณะดีกว่าครูที่สอนโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งอาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อม อันได้แก่นโยบายการบริหารงานของโรงเรียนเอกชนมีความเข้มงวดในเรื่อง การปฏิบัติที่ที่เหมาะสม การปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับความสำนึกของครู โรงเรียนเอกชนที่ว่าตนเองมีสถานภาพค่อนข้างไม่มั่นคงไม่ว่าจะเป็นค่าตอบแทน สวัสดิการต่าง ๆ จึงทำให้ครูเอกชนมีความระมัดระวังในเรื่อกิ่งกล่าวสูงกว่าครูรัฐบาล จึงทำให้ภาพพจน์ที่ปรากฏโดยเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะของครูเอกชนดีกว่าครูรัฐบาล

นักเรียนชายมีความคิดเห็นต่อลักษณะของครูดีกว่านักเรียนหญิง อาจเป็นเพราะนักเรียนหญิงมีความใกล้ชิดครูมากกว่านักเรียนชาย จึงอาจทำให้นักเรียนหญิงมีเรื่องขัดแย้งหรือแค้นเคืองเห็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ของครูมากกว่านักเรียนชาย จึงอาจมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักเรียนหญิงได้ และพบว่านักเรียนที่มีมารดา มีวุฒิการศึกษาต่ำ มีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครู และลักษณะของครู ต่ำกว่านักเรียนที่มีมารดา มีวุฒิการศึกษาสูง ส่วนนักเรียนรัฐบาลและนักเรียนเอกชนที่มีบิดามีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน พบว่ามีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครู และลักษณะของครูไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความคิดเห็นต่อลักษณะของวิชาชีพครูและลักษณะของครู ต่ำกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูง แต่กลับให้ความยอมรับในวิชาชีพครูต่ำ ซึ่งใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ ชนิตา รักษ์พลเมือง (2524:57-67) ที่ว่านักศึกษาที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นที่มีรายได้ต่ำมีทัศนคติต่อวิชาชีพครูต่ำกว่านักศึกษาที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นที่มีรายได้สูง

4. แนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู ตามความคิดเห็นของนักเรียนซึ่งมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

4.1 การสนับสนุนครูด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะความคิดเห็นของนักเรียน ส่วนใหญ่ที่ว่า ทางราชการควรปรับเงินเดือนให้สูงขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ ประกอบคุณรัตน์ (2530: 31-45) ที่ว่า การจ่ายค่าตอบแทนให้คนที่เข้าสู่วิชาชีพครูสูง เช่นวิชาชีพอื่นก็จะสามารถชักจูงคนที่มีความสามารถเข้าสู่ระบบได้ และนักเรียนมีความคิดเห็นว่าทางราชการควรจัดสวัสดิการต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น จัดรถรับ-ส่งข้าราชการ การมีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาล ได้เต็มจำนวนที่จ่ายจริง และจัดให้มีกองทุนต่าง ๆ ช่วยเหลือ เป็นต้น นอกจากนี้นักเรียนมีความ

คิดเห็นว่าครูควรจะสอนพิเศษ และทำงานพิเศษนอกเวลาราชการ เช่น ปลูกผักสวนครัว แต่งตำรา ทำของชำร่วย เย็บผ้า ทำขนม ฯลฯ จำหน่ายเพื่อช่วยให้ตนเองมีรายได้เพิ่มอีกทางหนึ่ง ในเรื่องอาชีพของครูนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมอย่างยิ่งในสภาวะเศรษฐกิจที่ค่าครองชีพสูงเช่นนี้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่น่ารังเกียจเลยหากครูจะรู้จักเลือกอาชีพรองที่ไม่ขัดกับศีลธรรม และจรรยาบรรณของครู

4.2 การส่งเสริมให้วิชาชีพครูเป็นประโยชน์ต่อสังคม นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการสอนหนังสือแล้วครูควรมีหน้าที่อบรมศีลธรรม จรรยา มารยาทต่าง ๆ ให้นักเรียน เป็นแบบอย่างที่ดี เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนและบุคคลอื่น และช่วยเหลือผู้อื่น คึกฤทธิ์ ปราโมช (2516: 201) กล่าวว่า หน้าที่หลักของครูคือ การอบรมสั่งสอนผู้เรียนให้เกิดความเจริญอกงามทุกคน สอดคล้องกับคำกล่าวของ ทรงศักดิ์ ศรีภาพสินธุ์ (2519:56) ที่ว่า ครูต้องสามารถอบรม แนะนำ และนำเด็กได้ดี และสอดคล้องกับคำกล่าวของ สงวน สุทธิเลิศอรุณ (ม.ป.ป.:48) ที่ว่า ครูมีบทบาทรับผิดชอบในการอบรมนักเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ เปรมประชา เสนาเลี้ยง (2530: 16) ที่ว่า วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพบริการสาธารณะที่มีคุณค่า และมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศสูงสุด ผู้ประกอบวิชาชีพครูจะต้องใช้ความสามารถพิเศษเหนือบุคคลในอาชีพและวิชาชีพอื่น ๆ ทั้งหมดอีกด้วย

4.3 การใช้เทคโนโลยีในวิชาชีพครู นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการใช้เทคโนโลยีไม่มีผลกระทบ ทำให้บทบาทและความสำคัญของครูลดลงเป็นเพราะครูก็ยังคงมีหน้าที่ในการสอน อธิบายทบทวน ให้คำแนะนำตักเตือนว่ากล่าวนักเรียน เทคโนโลยีต่าง ๆ เป็นเพียงสื่อเสริมที่จะช่วยให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเท่านั้น

4.4 การส่งเสริมให้สังคมยอมรับในวิชาชีพครู นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับการเป็นครู และมีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่และสังคม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อารี สัตถะวดี (2508: 5-9) ที่ว่าอาชีพครูเป็นวิชาชีพที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม และสอดคล้องกับคำกล่าวของ เปรมประชา เสนาเลี้ยง (2530: 16) ที่ว่า ครูต้องตั้งมั่นในความดีมีความรับผิดชอบสูง มีคุณธรรม มีความรู้ และยัง

จะต้องดำรงชีพในฐานะที่ควรค่าแก่การเคารพเชิดถือ เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน นอก
จากนี้ยังสอดคล้องกับ คำกล่าวของ สงวน สุทธิเลิศอรุณ (ม.ป.ป.:48) ที่ว่าครูควรมีบทบาท
รับผิดชอบการอบรมนักเรียนและประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน

4.5 การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า
ผู้ที่จะเป็นครูควรผ่านการศึกษามาจากสถาบันผลิตครู เพราะสถาบันผลิตครูจะช่วยผลิตครูที่มี
ความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และเพื่อการเป็นครูที่มีคุณภาพมาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับ
คำกล่าวของ ประชุมสุข อาชวอำรุง (2515: 8) ที่ว่า การผลิตครูควรตระหนักถึงบทบาท
การสร้างครูดี มีคุณภาพและสมรรถภาพต่าง ๆ อย่างครบถ้วนด้วยการจัดหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี
และภาคปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. สถาบันผลิตครู ควรให้ความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณวิชาชีพครูแก่นักศึกษาครู เพื่อให้
ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของวิชาชีพครู ซึ่งจะช่วยให้กลุ่มเป้าหมายของวิชาชีพครูมี
คุณภาพมาตรฐาน อันจะสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุคคลอื่น ๆ ได้
2. หน่วยงานที่มีหน้าที่กำหนดนโยบาย ควรมีการปรับวิธีการคัดเลือกบรรจุครูเป็นมาตรฐาน
เดียวกัน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นครู จะต้องผ่านการศึกษามาจากสถาบันผลิตครู เพื่อการเป็น
ครูที่มีความรู้ด้านเทคนิควิธี และด้านคุณลักษณะ
3. วิชาชีพครูเป็นที่ต้องการมากในที่ห่างไกล ดังนั้นในระดับนโยบายจึงควรมีการจัดสรร
อัตรากำลังของครูให้กระจายไปสู่ภูมิภาคให้มากยิ่งขึ้นโดยมีการจัดสวัสดิการด้านต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น
กว่าที่จัดให้เป็นพิเศษ เพื่อเป็นแรงจูงใจมิให้ครูขอย้ายเข้าสู่ส่วนกลาง เช่น ในปัจจุบันนี้
4. ครูควรมีอาชีพรองเพื่อช่วยให้ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่ง
ในการส่งเสริมวิชาชีพครู เพราะอาชีพรองกระทำนอกเวลาราชการ เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็น
ประโยชน์ ปัจจุบันก็มีผู้กระทำอยู่ไม่น้อยที่หารายได้เพิ่มโดยการแต่งตำรา สอนพิเศษ ตัดเย็บเสื้อผ้า

ทำขนม ปลูกต้นไม้จำหน่าย การกระทำเช่นนี้มีประโยชน์ที่ทำให้ครูเสื่อมเสียแต่ประการใด และเพื่อเป็นการสนับสนุนให้ครูมีอาชีพครอง ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่า ในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันฝึกหัดครู ควรมีการจัดวิชาเลือกเสรีโดยจัดให้มีการสอนเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ อย่างหลากหลายเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกศึกษาตามความสนใจ ความถนัดของตนเอง ซึ่งอาจจะพัฒนาไปเป็นอาชีพครองของผู้ที่จะเข้าสู่วิชาชีพครูในอนาคตได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานครต่อวิชาชีพครู ดังนั้นควรมีการศึกษาความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูของบุคคลกลุ่มอื่น ๆ แล้วนำมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโดยทำการเปรียบเทียบทั้งภาพรวมและรายข้อ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย